

κληρονομίας τοῦ π(ο)τ(ἐ) σ(ινιὸ)ρ Γιάκουμου Περδικάρι, τὸ σπίτι χαμώγειον, κείμενον εἰς τὴν κοντράδα τῆς Θείας Ἀναλήψεως, διὰ χρόνους μόνον δέκα, τὸ ὁποῖον σπίτι τὸ τάσσει διὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους δέκα ὁ παρὼν Θεόδωρος Νίκλος, ὁ ἀδελφὸς τῆς ἄνωθεν κυράτζας νύμφης παρὼν ὁ πατρὸν Δημήτριος Διβάρης, μπάρμπας τῆς ἄνωθεν νύμφης, ὁ ὁποῖος τῆς τάσσει μισὸ καῖκι ἀπὸ τὸ καῖκι ὁποῦ ἔχει καὶ τὰ μισὰ ἀρμέτζα του, ὁ ὁποῖος ρουχισμὸς καὶ ἀσημοχρύσαφον σιμάρεται καὶ νὰ κονσενιάρεται εἰς τρεῖς ἡμέρες πρὶν τῆς εὐλογήσεως ἀπὸ δύο κριτᾶδες, ὁποῦ θέλουν ἐξίσου τὰ μέρη. Καὶ οὕτως ἔμειναν εὐχαριστημένοι καὶ ἔδεσαν τοὺς γάμους δίδοντας τὰς δεξιὰς χεῖρας καὶ τὸ φίλημα, κατὰ τὴν συνήθειαν, εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ μαρτυροῦν.

† Tomaso Coleti ¹ fui presente.

† Χριστόφαλος Νταμουλιᾶνος ² μαρτυρῶ.

† Θεόδωρος νίκλος βεβαιώνω.

99.

Ἑταιρεία τῆς 11 Ἰουνίου 1723. Νοτάριος Ἰω. Δενόρες (Βιβλ. 23 σ. 124).

† 1723 Ἰουνίου 11. Τὴν σήμερον ὁ παρὼν μ(ισσέ)ρ Ἀναστάσις Νίκλος δίδει εἰσὲ σεμπρίαν πρὸς τὸν παρόντα σ(ινιὸ)ρ Γεωργάκι Σπαθάκι ¹) τοῦ π(ο)τ(ἐ) Πέτρου ἀπὸ χωρίο Σαρακινᾶδο ²) ἓνα δαμάλι, τῆς τρίχας μαύρης καὶ ὑπόσχεται νὰ τὸ φυλάγῃ καὶ θρέφῃ, κατὰ τὴν συνήθειαν ³), καὶ ὅ,τι ζημία κάμη νὰ κορρυσποντέρῃ, ἂν τύχῃ καὶ ψοφήσῃ ἀπὸ Θεοῦ νὰ μὴν εἶναι σοττοπόστος, μὰ ἵν' ἀνταμείνῃτο ἐκ τούτου νὰ κορρυσποντέρῃ τοῦ νοικοκύρι διὰ τὸ μισὸ καὶ ἐρχόμενος ὁ καιρὸς ὁποῦ νὰ κάμῃ διὰ τὸ ζυγόν, ἐτότε νὰ τὸ ξεκάνουν καὶ νὰ μοιράζουν εἰς τὴ μέση ὑπόσχοντας νὰ λάβῃ ὁ ἄνωθεν κοπιαστής διὰ τὸ ἀδεπιμέντο ὡς ἄνωθεν καὶ ρετζιπροκαμέντε διὰ τὸ μαντενιμέντο, εἰς μαρτυρίας.

† Νικολέτος μπιλιάρδος μαρτυρῶ.

† ἀντώνις μουζάκης μαρτυρῶ.

100.

Διάλυσις ἑταιρείας τῆς 2 Ἰουλίου 1723. Νοτάριος Ἰω. Δενόρες (Βιβλ. 23 σ. 135).

† 1723 Ἰουλίου 2. Τὴν σήμερον παρόντες ὁ μ(ισσέ)ρ Ἀναστάσις Νίκλος

¹) Οἶκογ. Coletti μαρτυρεῖται ἀπὸ τοῦ 1630.

²) Οἶκογ. ἐκ Κεφαλληνίας περιλαμβανομένη εἰς τὸ ἀρχοντολόγιον τῆς νήσου Διετήρησε προνόμια ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Τόκκων. Βλ. Π. ΧΙΩΤΗ, ἐνθ' ἀν. 3 σ. 957.

³) Ἡ οἶκογ. μαρτυρεῖται ἀπὸ τοῦ 1554.

⁴) Σαρακινᾶδο χωρίον, οὗ ἡ παλαιότερα μαρτυρία εἶναι τῷ 1504.

⁵) Ἡ συνήθεια αὕτη, καθ' ἣν ὁ ἀναλαμβάνων τὴν φύλαξιν λαμβάνει μετὰ τὴν πώλησιν τὸ ἥμισυ τοῦ κέρδους, εἶναι ἐν χρήσει καὶ σήμερον ἐν Μάνη.

καὶ Νικολέττος Μουζάκις, οἱ ὅποιοι ἐπειδὴ καὶ μὲ γραφὴ γενομένη εἰς τὰ ἄτη τοῦ π(ο)τ(ἐ) σ(ινιὸρ) Στέλιου Σκουλλογένη, νοταρίου, ποὺ ἔκαμαν συντροφία ἀνά-μεσό τους, ὅμως τὴν σήμερον ρεμοβέρουνται ἀπὸ τὴν αὐτὴν γραφὴν τῆς συντρο-φίας θέλοντας νὰ μὴ ἔχη καμμίαν δύναμιν, ὅπως νὰ μὴν εἶχε τὴν κάμει καὶ δὲν ἔχουν καμμίαν πρότασιν ρετζίπροκα, ἀντὶς ὁ αὐτὸς μ(ισσὲ)ρ Νικολέττος Μουζάκις κράζεται πλερωμένος καὶ εὐχαριστημένος εἰς τὴν αὐτὴν συντροφίαν, εἰς μαρτυρίας.

† Μικέλης Σωμερίτης μαρτυρῶ.

† Γεώργιος Μπονσ(ινιὸρ) μαρτυρῶ.

101.

Μίσθωσις ἀκινήτου τῆς 18 Ἰουλίου 1723. Νοτάριος Ἰω. Δενόρες (Βιβλ. 23 σ. 140).

† 1723 Ἰουλίου 18. Τὴν σήμερον ὁ σ(ινιὸρ) Προκόπης Νίκλος νοικιάζει πρὸς τὸν παρόντα σ(ινιὸρ) Ματίον Μαρόπουλλον ἀπὸ χωρίον Γερακαρεῖον¹⁾ ἓνα του σπίτι χαμώγειον, κείμενον εἰς τὴν κοντραδά τῆς θείας Ἀναλήψεως, ἐκεῖνο ὁποῦ εἰς τὸ παρὸν στέκει ἡ Γουναρέταινα, διὰ χρόνον ἓνα πρῶτον ἐρχόμενον, ἀρχινῶντας ὁ καιρὸς τὴν πρώτην Ὀκτωβρ(ίου), πρώτου ἐρχομένου, καὶ διὰ νοίκι ἐσυμβιβάστηκαν πρὸς ριάλια τέσσερα, ἀρ. 4, τὸν χρόνον. Καὶ εἰς τὸ παρὸν ἔλα-βεν ὁ ἄνωθεν σ(ινιὸρ) Προκόπης τὰ αὐτὰ ριάλια 4, νοίκι ἀβαντιτράττο ἀπὸ τὸν αὐτὸν Μαρόπουλλον καὶ κράζεται πλερωμένος καὶ ὑπόσχονται διὰ τὸ μαντενιμέντο καὶ βεβαιώνουν.

† Προκόπης Νίκλος βεβαιώνω.

102.

Ἐξόφλησις τῆς 19 Νοεμβρίου 1723. Νοτάριος Ἰω. Δενόρες (Βιβλ. 22 σ. 28).

† 1723 Νοεμβρ(ίου) 19. Τὴν σήμερον ἐνεφανίστησαν παρόντες σωματικῶς ὁ μ(ισσὲρ) Εὐστάθιος Κατήφορος¹⁾ καὶ ὁ μ(ισσὲρ) Δημήτριος Νίκλος καὶ ἐζήτη-σαν νὰ γράψω ὥς κάτωθεν: Ἐτσεδέρισε ὁ ἄνωθεν Κατήφορος πρὸς τὸν ἄνω-θεν Νίκλο τὸ σπίτιον κατώγειον, ὁποῦ ἀκβιστάρισε ἀπὸ τὲς κυράτζες Μαγδαλινὴ καὶ Ἀντωνία, ἀδελφάδες, θυγατέρες τοῦ π(ο)τ(ἐ) Ἀναστάσι Σοφianoῦ²⁾ μὲ γρα-φὴν εἰς τὰ ἄτη μου, 1713 Μαΐου 30, καὶ τζεσσιὸν ἐξ μάργινε τῆς αὐτῆς πρώτη

¹⁾ Γερακαρεῖον. Περί τῆς λ. βλ. Δ. ΓΕΩΡΓΑΚΑ, Τοπωνύμια. Λαογραφία 12¹(1939) σ. 189-192.

²⁾ Ἡ οἰκογ. ἐνεγράφη ἐν τῇ χρυσοβίβλῳ τῷ 1717. Περί τοῦ ἐν ἔτει 1685 γεννηθέντος Ἀντωνίου Κατηφόρου ὅστις ἐχειροτονήθη ἱερεὺς καὶ ἱεροκῆρυξ Ζακ. καὶ ἐξελέγει πρωτοπαπ-πᾶς (1725) καὶ μετὰ ταῦτα δὲ διὰ τὴν πολυμαθειάν του ἐδίδαξεν εἰς τὸ Φλαγγίνειον Φροντιστή-ριον, βλ. Ν. ΚΑΤΡΑΜΗ, ἔνθ. ἀν. σ. 345 - 348. Γ. ΖΑΒΙΡΑ, Νέα Ἑλλάς (1872) σ. 141. Κ. ΜΕΡΤΖΙΟΥ, ἔνθ' ἀν. σ. 113, 144, 145, Α. Χ. ΖΩΗ, Λεξικὸν ἐν λ. ἔνθα καὶ βιβλιογραφία.

³⁾ Οἰκογ. ἐκ Κρήτης (1514), ἐξ Ἀθηνῶν (1573), ἐκ Χίου (1603) καὶ ἐξ Ἀρκαδίας (1634).

